

PARFUMUL DRAGOSTEI
CHRISTMAS EVE AT FRIDAY HARBOUR

CHRISTMAS EVE AT FRIDAY HARBOUR
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

PARFUMUL DRAGOSTEI

Editura MIRON

PROLOG

Dragă Moș Crăciun,

*Anul acesta aş dori doar un singur lucru,
O mămica.*

*Te rog să nu uiți că acum locuiesc în Friday
Harbor.*

Mulțumesc,

*Cu drag,
Holly*

UNU

Pînă la moartea surorii lui, Mark Nolan a tratat-o pe nepoata sa, Holly, cu afecțiunea obișnuită pe care o poate oferi un unchi burlac. O văzuse în vacanțe, la reuniunile de familie, iar întotdeauna a avut grijă să-i cumpere ceva de ziua ei și cu ocazia Crăciunului. Cadourile erau însotite de felicitări tipărite. Cam acestea

erau limitele interacțiunilor lui cu Holly, iar asta fusese suficient.

Total s-a schimbat într-o seară ploioasă de aprilie, în Seattle, cînd Victoria a fost ucisă într-un accident de mașină pe autostrada I-5. Cum Victoria nu menționase nimic de vreun testament, ori de diferite planuri pentru viitorul lui Holly, Mark nu avea nici o idee despre ce se va întîmpla cu fiica ei de șase anișori. Nu exista nici un tată în acest tablou. Victoria nu a divulgat niciodată identitatea acestuia, nici măcar celor mai apropiati prieteni.

Mark era aproape sigur că Victoria nici nu i-a spus tatălui copilei despre existența ei.

Cînd Victoria s-a mutat la Seattle, ea s-a lipit de un grup de boemi: muzicieni și tipi creativi. Acest lucru s-a materializat într-un șir de relații de scurtă durată, care i-au oferit Victoriei hrana artistică și strălucirea după care a tînjit dintotdeauna. În cele din urmă totuși, a fost obligată să recunoască și ea că goana după împlinire personală trebuie echilibrată cu un salariu regulat.

Apli case pentru o slujbă la o companie de software și primise un loc la resurse umane, cu un salariu decent și beneficii considerabile. Din păcate, exact la vremea aceea Victoria a aflat că este însărcinată.

- Este mai bine pentru toată lumea dacă nu-l implic și pe el, i-a spus ea lui Mark cînd a întrebat-o cine este autorul.

- Dar ai nevoie de ajutor în treaba asta, a protestat Mark. Cel puțin tipul va trebui să se achite de obligațiile financiare. Nu e deloc ieftin să crești un copil.

- Pot să mă descurc și singură.

- Vick...nu i-aș dori nimănui să fie părinte singur.

- Conceptul de părinte, sub orice formă te sperie fantastic, i-a spus Victoria. Fapt pe care-l înțeleg perfect, dată fiind situația noastră familială. Dar eu îmi doresc acest copil și voi fi un părinte bun.

Așa a fost. Victoria s-a dovedit a fi un părinte responsabil, răbdător și blînd cu singurul ei copil, ba chiar protector, fără să devină obsedată de control. Numai Dumnezeu știe de unde au răsărit aceste abilități maternale. Precis că veneau din instinct, fiindcă Victoria nu le-a învățat de la părinții ei, în nici un caz.

Mark știa fără îndoială că lui îi lipseau categoric aceste instințe. De aceea șourile au venit unul după altul, cînd a aflat nu numai că a pierdut o soră, ci și că a cîștigat un copil.

Nu a anticipat niciodată că va fi numit tutore pentru Holly. Își cunoștea propriile limite în legătură cu multe lucruri și avea idee despre ce ar face probabil în

situării pe care pînă atunci nu le-a mai întîlnit. Dar asta... să poarte de grija unui copil... îl depășea.

Dacă Holly ar fi fost băiat, poate că el ar fi avut măcar parțial o șansă. Băieții nu sănt chiar aşa greu de înțeles. Genul feminin în întregime era pentru el un mister. Mark acceptase demult că femeile sănt complicate. Ele spun mereu lucruri de genul: "dacă nu știi deja, eu nu am de gînd să-ți spun". Ele nu-și comandă niciodată singure desertul, iar cînd îți cer părerea despre ce ținută să îmbrace, întotdeauna o poartă pe cea pe care nu ai ales-o tu.

Totuși, deși Mark nu a pretins niciodată că înțelege femeile, el le adora: subtilitatea lor, surprizele lor, complexitatea lor, precum și fascinantele lor schimbări de toane.

Dar pur și simplu să fie nevoie să crească una... Iisuse, nu. Miza era prea mare. Era imposibil să-i ofere un exemplu bun. Apoi să-i oferi sfaturi unei fiice în climatul complicat și ticălos al unei societăți care se prezintă ca o capcană, sub toate formele... Dumnezeu știa că el nu avea nici o calificare pentru asta.

Mark și frații săi fuseseră crescute de niște părinți care aveau o singură versiune pentru căsătorie și anume aceea a unui război de hărțuială, în care propriii lor copii au fost folosiți ca pioni. Drept rezultat, cei trei frați Nolan – Mark, Sam și Alex – s-au simțit confortabil cu

ideea că vor merge pe propriul lor drum la maturitate.

Victoria, pe de altă parte, își dorea cu ardoare genul acela de relație pe care familia ei nu a avut-o niciodată. În cele din urmă a găsit-o în Holly și asta a făcut-o să se simtă norocoasă.

Dar o rotire de volan greșită, o fișie de șosea umedă, momentul acela de derută și viața Victoriei Nolan s-a curmat nemilos.

Victoria a lăsat o scrisoare sigilată, adresată lui Mark și păstrată în același plic cu testamentul.

Tu ești singura alegere pe care o pot face. Holly nici nu-i cunoaște pe Sam sau Alex. Îți scriu aceste rînduri cu speranța că nu va trebui să le citești niciodată, dar, dacă le vei citi... te rog să ai grija de fiica mea, Mark. Ajut-o. Are nevoie de tine. Știi cât de copleșitoare trebuie să-ți pară această responsabilitate. Iartă-mă. Știi că nu ti-am dorit asta. Dar te vei descurca. Vei descoperi cum să faci totul.

Începe prin a o iubi. Restul va veni de la sine.

- Chiar ai de gînd să o iezi? îl întrebă Sam pe Mark în ziua înmormîntării, după primirea invitațiilor acasă la Victoria. Era extrem de straniu să vezi toate lucrurile exact aşa cum le lăsase ea: cărțile în bibliotecă, o pereche de pantofi aruncați neglijent în dressing, un tub de luciu de buze pe polița din baie.

Respect pentru

- Sigur că o voi lua la mine, zise Mark. Ce altceva pot să fac?

- Mai e și Alex. El e însurat. De ce Vic nu a lăsat-o pe Holly cu el și Darcy?

Mark îi aruncă o privire care nu mai avea nevoie de cuvinte. Mariajul fratelui lor mai mic era ca un computer virusat – nu-l puteai deschide în modul safe și rula programe care păreau inofensive, dar derulau tot felul de funcții rău-intenționate.

- Tu îți-ai lăsa copilul cu ei? îl întrebă el.

- Cred că nu, zise Sam după câteva secunde de gîndire.

- Așa că Holly nu ne are decît pe tine și pe mine.

- Dar tu o vei lua pe semnătură, nu eu, spuse Sam șovăind. Există un motiv pentru care Vic nu m-a numit pe mine gardianul ei. Eu nu mă pricep la copii.

- Totuși, ești unchiul lui Holly.

- Da, *unchi*. Responsabilitățile mele se limitează la glume despre funcțiile fiziologice și excesul de băutură la petrecerile în familie. Nu sunt deloc genul patern.

- Nici eu nu sunt, zise trist Mark, dar trebuie să încercăm. Asta dacă nu crezi că ar fi mai bine pentru ea să o încredințăm unui centru maternal.

Sam își frecă fața cu palmele, bombânind neputincios.

- Shelby ce zice de treaba asta?

Mark dădu din cap absolut indiferent, cînd veni vorba de iubita lui, o decoratoare de interioare, pe care o cunoscuse pe cînd a decorat casa unui amic de-al lui din Griffin Bay.

- Sînt cu ea de câteva luni doar. Fie va accepta, fie se va retrage – depinde de ea. Oricum, nu intenționez să-i solicit ajutorul. Este doar responsabilitatea mea. Și a ta.

- Cînd ai nevoie, aş putea veni să stau cu ea. Dar să nu contezi prea mult pe ajutorul meu; am investit tot ce am în via aceea.

- Ai făcut exact ce îți-am spus eu să nu faci, geniule.

Sam îi aruncă o privire obraznică, de un albastru-verzui veritabil.

- Dacă îți ascultam sfaturile, aş fi făcut greșelile tale, nu pe ale mele. După o scurtă pauză, reluă: unde tine Vic băutura?

- În cămară.

Mark merse spre un dulap, de unde scoase două pahare, pe care le umplu cu gheăță.

Sam scotocea prin cămară.

- Mi se pare straniu, să-i bem băutura cînd ea este...moartă.

- Ea ar fi fost prima care ne-ar fi invitat.

- Cred că ai dreptate. Sam apăru la masă ținînd în mînă o sticlă cu whisky. Avea asigurare de viață?

- A renunțat la ea.

Sam dădu din cap ușor îngrijorat.

- Presupun că vei scoate casa la vînzare?

- Da. Mă îndoiesc că putem scoate mult, dată fiind piața imobiliarelor. Mark îi dădu un pahar. Servește-te.

- Fii liniștit. Sam nu se opri din turnat pînă ce nu văzu ambele pahare pline.

S-au așezat unul în fața celuilalt, au ridicat paharul pentru a toasta, apoi au băut. Era o tărie de calitate, iar Mark simți cum îi alunecă pe gît, aprinzîndu-i pieptul. Se simțea foarte relaxat în prezența fratelui său.

Părea că trecutul tumultuoasei lor copilării – certurile, micile trădări – nu puteau să le mai stea în cale acum. Erau doi adulți, care aveau în față un potențial de prietenie care nu a existat niciodată, cât timp au trăit părinții lor.

Lîngă Alex, totuși, nu te puteai simți suficient de aproape încît să-l placi sau să-l displaci. El și Darcy, soția lui, au venit la înmormîntare, au rămas la masa de pomenire vreo cincisprezece minute, după care au plecat fără să rostească un cuvînt nimănui.

- Au și plecat? întrebăse Mark, deși nu-i venea să credă că nu mai erau acolo.

- Dacă ai fi vrut să mai rămînă, îi explicase Sam, ar fi trebuit să facem masa de pomenire de după înmormîntare la restaurantul Nordstrom.

Fără îndoială că oamenii se întrebau cum puteau cei trei frați să trăiască pe aceeași insulă locuită de aproape șapte mii de persoane, fără să aibă deloc de-a face unul cu celălalt.

Alex și Darcy locuiau în Roche Harbor, în zona de nord. Cînd el nu era ocupat cu amenajarea apartamentului lor achiziționat de curînd, o ducea pe soția lui la evenimente sociale în Seattle.

Pe de altă parte Mark își vedea de afacerile lui cu cafea prăjită la firma din Friday Harbor. Iar Sam, care mereu putea fi găsit în via lui, tăind și dezmembrînd coardele de viață de vie, simțea o legătură mai strînsă cu natura, decît cu oamenii.

Singurul lucru pe care-l aveau ei în comun era dragostea pentru insula San Juan. Aceasta făcea parte dintr-un arhipelag, format din aproape două sute de insule, cîteva dintre ele alcătuind ținuturile Whatcom și Skagit ale statului Washington.

Frații Nolan și-au petrecut copilăria prin pădurile luxuriante ale Muntelui Olympic, loc protejat de cenușiu intens al întregii zone de nord-vest a Pacificului.

Toți trei au crescut respirînd aerul sărat al oceanului, umblînd în picioarele goale, acoperite de nămolul mlaștinilor din zonă.

Au fost binecuvîntați cu dimineați pline de aromă de levănțică, cu zile în care cerul era albastru și cu cele mai frumoase apusuri din lume. Nimic nu se putea compara cu nisipul fin al plajelor scăldate de valuri, sau cu vulturii pleșuvi plonjînd în căutarea prăzii, ori cu dansul orciilor scufundîndu-se, apoi scoțînd spinările sinuoase și luîndu-se la întrecere în apele mării Salish, în timp ce se hrăneau cu bancuri de somon.

Cei trei frați au hoinărit pe fiecare centimetru al insulei, în sus și în jos, urcînd și coborînd dealurile care formează malurile abrupte, sau alergînd printre trunchiurile somptuoase ale pădurilor, precum și de-a lungul pajîștilor nesfîrșite, unde iarba grasă, presărată cu flori sălbaticice, avînd cele mai rezonante nume, formează covorul perfect din livezi. Nicăieri altundeva amestecul de apă, nisip și cer nu a fost mai bine proporționat ca aici.

Cu toate că au plecat la colegiu și au încercat să și făurească o viață în alte locuri, insula i-a ademenit mereu să revină la ea. Pînă și Alex, cu toate ambițiile sale ascunse, revenise.

Aici era genul de viață în care îi cunoșteai pe fermierii locali care produc hrana pe care o consumi,

precum și pe tipul care face săpunul cu care te speli; tot aici te adrezezi pe numele mic tuturor proprietarilor de restaurante pe care le frecventezi. Aici poți face autostopul în siguranță, fiindcă prietenoșii locuitori ai insulei obișnuesc să te ia cu mașina între ei atunci cînd au nevoie.

Victoria a fost singura din familie care a găsit ceva pentru care a meritat să părăsească insula. S-a îndrăgostit de zgîrie-norii de sticlă și beton din Seattle, de scenele urbane cu cafenele și cultură, de restaurantele scumpe care îți seduc papilele gustative, precum și de labirintul senzorial din Pike Place Market.

Drept replică la un comentariu al lui Sam, care susținea că în oraș lumea vorbește și gîndește prea mult, Victoria i-a spus că Seattle a făcut-o mai deșteaptă.

- Mie nu-mi trebuie să fiu deștept, a spus Sam la vremea aceea. Cu cât ești mai deștept, cu atît ai mai multe motive ai să fii nefericit.

- Asta explică de ce membrii familiei Nolan sînt mereu atît de bine dispuși, venise replica lui Mark, cu care a făcut-o să rîdă pe Victoria.

- Nu e valabil și pentru Alex, totuși, a spus ea redevenind serioasă. Cred că Alex nu a fost fericit nici o zi din viața lui.

Respect pentru - Alex nu-și dorește fericirea, a spus Mark. Lui îi sănt suficienți înlocuitorii.

Acum Mark reveni în prezent și se întrebă ce ar spune Victoria dacă ar ști că el avea de gînd să o crească pe Holly pe insula San Juan. Nici nu a realizat că și-a verbalizat gîndul, pînă ce nu l-a auzit pe Sam răspunzînd.

- Crezi că ar fi fost surprinsă? Vic știa că tu nu vei pleca niciodată de pe insula aceasta. Afacerea ta cu cafea este aici, casa, prietenii. Știa sigur că ai fi luat-o pe Holly cu tine la Friday Harbor, dacă se întîmpla ceva rău cu ea.

Mark dădu din cap gînditor, fiindcă se simțea trist și abătut. Amploarea pierderii pe care a suferit-o copila era ceva ce nu putea fi ținut sub tacere mult timp.

- A spus ceva azi? întrebă Sam. Nu am auzit un cuvînt din gura ei.

În zilele scurse de la aflarea vestii că mama ei a murit, Holly a fost tăcută, răspunzînd la întrebări doar prin mișcări ale capului. Pe chipul ei se putea citi şocul, dar în același timp parcă o detașare, ca și cînd s-ar fi retras într-o lume interioară, unde nu putea să pătrundă nimeni.

În seara cînd Victoria a decedat, Mark a venit de la spital direct la ea acasă, unde bona stătea cu fetița.

De-abia dimineața i-a spus copilei despre nenorocire, iar din clipa aceea a rămas mereu alături de ea.

- Nimic, zise Mark. Dacă pînă mîine nu va începe să vorbească, vreau să o duc la un pediatru. Nici măcar nu știu cine o fi medicul ei.

- Este o listă pe frigider, zise Sam. Sînt cîteva numere de telefon trecute pe ea, inclusiv cel al doctorului lui Holly. Bănuiesc că Victoria le ținea acolo în caz că bona avea vreo urgență.

Mark merse la frigider, luă biletele lipit acolo și-l puse în protmoneul său.

- Perfect, spuse ironic. Acum măcar știu la fel de multe ca și bona.

- E și acesta un început.

Mark reveni la masă și luă o înghițitură generoasă de whisky.

- Vreau să vorbesc cu tine despre ceva. Apartamentul meu de la Friday Harbor nu e suficient de spațios pentru mine și Holly. Are doar un dormitor și ne lipsește o curte, unde să se poată juca.

- Ai de gînd să-l vinzi?

- Poate îl voi închiria.

- Așadar unde ai de gînd să te muți?

Mark făcu o pauză mai lungă.

- Tu ai suficient spațiu aici, la tine.

Sam făcu ochii mari.

Respect pentru oamenii care își respectă credințele.

- Ba nu am deloc.

Cu doi ani înainte Sam cumpărase cincisprezece acri de teren la False Bay, cu intenția să-și vadă realizat visul de a avea propria lui vie. Proprietatea, amenajată pe un teren cu amestec de nisip și pietriș bine drenat, precum și climatul răcoros al zonei erau elementele perfecte pentru o plantătie de vie.

La pachet cu terenul a achiziționat și o casă veche, în stil victorian, încurjată de o verandă și cu foarte multe ferestre, precum și un acoperiș din șindrilă colorată.

"Reparații" era un termen mult prea blînd pentru nevoie casei, care prezenta crăpături în ziduri, goluri la ramele ferestrelor, streșini sparte, precum și băltoace prin curte, pe alocuri, aparent fără motiv.

Foștii proprietari își lăsaseră amprenta asupra casei, prin faptul că au construit băi acolo unde nu erau necesare, sau au montat lambriuri pe perete, ca să mascheze niște dulapuri false. Șifonierele erau sărăcăcioase, iar zugrăveala era banalul alb. Podelele originale, din dușumele masive fuseseră acoperite cu linoleum sau cu mochete cu desene ciudate.

Totuși casa avea trei mari avantaje în favoarea ei: avea spațiu mai mult decât suficient ca să găzduiască doi burlaci și o puștoaică de șase anișori, curtea interioară era enormă, apoi exista și o livadă. Fiind

amplasată în False Bay, pentru Mark însemna locul preferat de pe insulă.

- Nu cred că se poate, zise Sam sec. Îmi place să locuiesc singur.

- Dar ce ai de pierdut dacă ne lași să stăm cu tine? Nici un aspect al vieții tale nu va fi tulburat. *Noi*. Pronume care avea să-l înlocuiască pe "Eu" în majoritatea frazelor rostite de Mark de acum încolo.

- Nu-i așa că glumești? Știi cum e viața pentru bărbații singuri cu copil? Pierzi toate gagicile bune, fiindcă nici una din ele nu vrea să fie păcălită, ca să facă pe bona și în plus, ele nu doresc să crească un copil care nu e al lor. Chiar dacă printr-o minune a lui Dumnezeu reușești să pui mîna pe o tipă super, nu o poți păstra. Nu ai parte de weekenduri spontane în Portland sau Vancouver, nici de sex destrăbălat, nicicum de dormit pînă tîrziu, *niciodată*.

- Dar tu nu ai parte de aceste lucruri nici acum, sublinie Mark. Îți petreci tot timpul în vie.

- Problema este că e alegerea mea. Dar cînd vorbim de un copil, nu se mai pune problema așa. Cînd prietenii tăi stau la o bere sau se uită la meci, tu ești la supermarket să cumperi detergenți pentru scos pete, sau chipsuri cu peștișori.

- Dar asta nu se întîmplă la nesfîrșit.